

JOAN PEIRO, UN DELS NOSTRES... ASSASINAT CRUELMENT PEL FRANQUISME L'ANY 1942

Aquest any farà setanta cinc anys del cruel assassinat per part del regim franquista del conegut anarcosindicalista Joan Peiró al camp de tir de Paterna, en un dia trist d'un juliol abrasador i malparit, l'any 1942. Com algunes coneixeu força bé, i altres ho sabreu abastament al llarg d'aquest any, podem dir-ho sense embuts i amb un cert orgull que Joan Peiró va ser gratament un dels nostres.

Des de el **CEDALL a Badalona ens fem ressò i ens adherim** a la iniciativa engegada per el "**Grup D'Història del Casal de Mataró**", **per recordar i honorar al conegut militant Joan Peiró en el 75 aniversari del seu assassinat a mans del regim franquista.**

Així mateix com a CEDALL desenvoluparem a la nostra ciutat actes culturals i socials perquè Joan Peiró sigui homenatjat tal com cal en una de les ciutats on va desenvolupar una de les tasques més importants de la seva biografia militant com a sindicalista llibertari.

BREU RESENYA HISTÒRICA:

Nen treballador als vuit anys a Sants i posteriorment al Poble Nou a principis del segle XX, al dur ofici del vidre, il·letrat a la força i posteriorment autodidacta apassionat en multitud de lectures, però sempre amb un gran desig al seu cor: acabar per sempre més amb la explotació capitalista del treballadors i anar vers una nova societat llibertaria, que com tots sabem albira una fraternitat sense cap tipus de servitud i privilegi entre els éssers humans.

Un nen doncs que es va fer home a base de menjar i suar molt de vidre i que va mudar al llarg dels anys, convertint-se en un titànic militant de ferro colat, per lluitar contra una societat classista malaltissa i perversa.

De vidre i ferro colat alhora, ho tornem a repetir. D'un vidre fort i transparent, traspuant sensibilitat social per tots els racons. I de ferro colat, també, que com tots sabem era el ingredient necessari per subsistir i fer-se fort en aquella dura "lleï de la selva" en la que vivien els treballadors catalans.

Sense cap mena de dubte un dels mes coneguts i valorats militants anarcosindicalistes que ens han donat les comarques de Barcelona del primer terç del segle XX.

Primerament a **Badalona**, desenvolupant una tasca de gran volada que va aconseguir ajuntar al moviment obrer de la ciutat costanera en moments difícils per assolir aquesta preuada fraternitat.

Sempre va ser recordat posteriorment per altres coneguts militants cenetistes de la nostra ciutat, com en **Joan Manent o en Pere Cané**, com el "mestre" a tenir en compte en les lluites socials i sindicals dels treballadors badalonins.

Per desgracia de la nostra ciutat va tenir que marxar sobtadament als inicis de 1920 quan la carn del obrers mes significats i conscients era molt preuada per als llops mercenaris pagats per patrons i governants.

Molts obrers de gran vàlua van morir acarnissadament en aquells durs moments, el més conegut per a tots nosaltres, el sindicalista llibertari Salvador Seguí "El Noi del Sucre", una icona imprescindible del moviment obrer català. Però també entre molts altres, un advocat dels obrers de la CNT com era Francesc Layret, que per defensar als obrers cenetistes també va trobar la mort a mans dels rapinyaries mes amorals i vils.

Després de un temps amagat a la ciutat de Barcelona, i de dos intents coneguts de assassinat per parts de aquest mercenaris i un cert temps a presó, Joan Peiró es va establir a Mataró al any 1923, a on va viure la major part de la seva posterior vida fins al final de la mal dita "guerra civil".

Va treballar de forma regular en la Cooperativa mataronina del vidre a on va poder desenvolupar una part del seu ideari, sense deixar de militar mai a les files del anarcosindicalisme i seguir empenyent per la desitjada societat llibertaria en la que sempre va creure fins a la seva cruel mort a mans del sanguinari regim franquista.

Es dona la ciutat de Mataró el lloc més conegut i alhora el que més s'ha identificat amb la trajectòria i vida de Joan Peiró gracies a la tasca desenvolupada per part dels sectors progressistes de la capital del Maresme. I es des d'aquesta ciutat des d'on s'han portat a terme les iniciatives mes importants per recuperar el seu itinerari ideològic i vital arreu de tota la geografia catalana, en el marc de una "democràcia", que encara avui fa figa quan es tracta de honorar a les militants mes incomodes del nostre ideari emancipador.

Podríem posar les gran dades de la biografia de Joan Peiró, que fins ara no hem esmentat i que son força importants per recolzar aquesta campanya engegada des de el "Grup D'Història del Casal de Mataró" en motiu del 75 aniversari del seu assassinat. Per exemple en temps de forta repressió contra el moviment sindical llibertari, durant la Dictadura de Primo de Rivera, va ser dues vegades Secretari General de la coneguda sindical llibertaria CNT i empresonat diverses vegades; posteriorment va ser director del diari anarcosindicalista "Solidaridad Obrera" en els primers anys de la II República i en plena guerra contra el feixisme també va dirigir el diari confederal "Catalunya" editat plenament en llengua catalana. I ja en plena guerra contra el feixisme i ajudant a la revolució social de caire llibertari que s'estava portant a terme al nostre país va ser Ministre de Industria, juntament amb altres companyes que també van exercir breument altres funcions ministerials com Federica Montseny, Joan Garcia Oliver i Joan Lopez.

Per alguns una greu contradicció en el si del ideari anarquista; per altres una necessitat del moment històric davant d'una situació extremadament difícil en la lluita contra el feixisme espanyol.

Direm a grans trets, que la figura Joan Peiró sempre ens ha evocat aquesta mixtura poètica que ens hem inventat de forma sobtada. Home de vidre i ferro alhora, que per sempre mes serà "un dels nostres" en aquesta lluita persistent per restablir la "memòria històrica llibertaria" de les classes populars catalanes.

Un llibertari autodidacta que va generar acció i alhora pensament per trencar i esmicolar la maleïda societat capitalista de les "mil cares", que encara avui ens ofega permanentment en la seva última versió amb format "postmodern" i "virtual" alhora.

I ja per acabar esmentarem, unes paraules breus però sucoses del conegut historiador català Pere Gabriel, el millor coneixedor de la vida i obra de Joan Peiró, fixant de forma clara i rodona la seva rellevància en el si de la historia de la societat catalana:

Ara bé, si realment redescobrim Joan Peiró, pocs podrem dubtar que fou un dels grans actors i protagonistes no ja del moviment obrer català i espanyol, sinó de la cultura obrera del seu temps. Un dels grans del pensament social del nostre país. Fou també, si se'ns permet, un català universal."

EQUIP CEDALL (FEBRER DEL 2017)